

A táncpartnerek egyenjogúsága – interjú Vicki Harman szociológussal

Dr. Vicki Harman

Szociológus, a londoni Kriminológiai és Szociológiai Központban oktat és kutat (Royal Holloway University of London, UK.). Kutatásai középpontjában a társadalmi identitás és a társadalmi megosztottság áll, különös tekintettel a nemekre és az etnikai kisebbségekre. Jelenlegi kutatási témája: latin amerikai táncok - szabadidős tevékenységként. A Felsőoktatási Akadémia, a Brit Szociológiai Társaság és a Nemzetközi Szociológiai Társaság tagja.

Dr. Harman, az első kérdésem az lenne, hogy mi az Ön hivatása, vagy 'küldetése' az életben?

Szociológus vagyok, hivatalosan szociológia előadó. Ez azt jelenti, hogy szociológus hallgatókat oktatok az egyetemen, a munkám másik része pedig a kutatás.

Küldetésem az életben? Remélem, hogy kutatásaimmal valamilyen módon hozzá tudok járulni a társadalomról alkotott össztudáshoz, és hogy segíthetek igazságosabbá tenni a társadalmakat.

Mit kutat legújabban?

Jelenleg a standard táncokkal kapcsolatban végzek kutatást. A táncpartnerek egyenjogúságát vizsgálom; azt a jelenséget, hogy a táncban ugyan hagyományosan a férfi a vezető, a valóságban mégis gyakran a tapasztaltabb női partner irányít, bár igyekszik ezt nem feltűnően tenni.

Nagyon érdekes helyzetek alakulnak ki azáltal, hogy kevés a férfi táncos. Sok nő hiába keres partnert, nem talál. Azok a férfiak tehát, akik tudnak és akarnak is táncolni, erős pozícióba kerülnek; bármikor abbagyhatják a táncot

partnerükkel, mert tudják, hogy fognak másikat találni. Nem muszáj mindig kedvesen bántaniuk velük, akár csak arra is használhatják őket, hogy fejlesszék tánc tudásukat, majd keresnek ismét más.

Engem tehát a nemek szerepe érdekel a táncban, a tánciskolai közegben, illetve a táncos párok körében.

Ez egy etnográfiai kutatás, ami azt jelenti, hogy én, mint kutató részt veszek abban a tevékenységben, amit kutatok: magam is veszek táncórákat, van táncpartnerem, indulok versenyeken. Ebben a környezetben végzek megfigyeléseket, próbálom megérteni a nemek közti viszonyokat abból, amit személyesen tapasztalok, illetve abból, amit a táncosok mesélnek nekem. Számomra ez egy nagyon izgalmas módja a kutatásnak.

Hogy érzi magát Szegeden?

Nagyon szeretem ezt a várost. Csodálatos hely, érdekes épületekkel és műemlékekkel. Nyugodtnak és biztonságosnak tűnik, az emberek barátságosak, segítőkészek. Nagyon élveztem az itt töltött napokat, szívesen jönnék még vissza.

Milyen okból döntött úgy, hogy ellátogat a konferenciára, és hogy érezte itt magát?

Tagja vagyok a Nemzetközi Szociológiai Társaságnak (ISA), és rendszeresen figyelem a honlapot, ahol tájékozódhatok a különböző konferenciákról. Láttam az SZTE Egészségtudományi Intézetének konferencia-felhívását, és úgy gondoltam, hogy ez nagyon illik a jelenlegi kutatásomhoz, hiszen a tánc összefügg a szabadidő eltöltésével.

Nagyon jól éreztem magam a konferencián. Zseniális volt, mert a világ különböző pontjairól érkeztek résztvevők, és nagyon érdekes volt olyan kutatásokról hallani, amelyeket más kontinenseken, különböző országokban, különféle módszerekkel végeztek.

Hogyan, miért választotta ki mostani előadásának témáját, és miért fontos ez a téma Önnek?

Egy konferencia előtt mindig megnézem, hogy a szervezők milyen témákat várnak a különböző szekciókra. Az egyik szekció címe arra utalt, hogy a szabadidő vajon öröm vagy kényszer inkább a számunkra. Úgy gondoltam, ehhez nagyon illik a standard tánc témaköre,

hiszen tudom, hogy a tánc milyen stresszes tud lenni - különösen versenyek előtt -, és ezzel együtt, hogy mennyi örömet is tud nyújtani. Ez a szekció jó lehetőség volt arra, hogy kicsit jobban szemügyre vegyem a két ellentétes erőt - a stressz okozta nyomást és az örömet. Emellett nagyon érdekel Robert Stebbinsnek - aki szintén részt vett a konferencián - a munkássága. Írt egy könyvet a „komoly” szabadidőről, ami nagyon hasznos volt a kutatásomban a szabadidő kategorizálását és elméletbe foglalását illetően. Stebbins azt írja a könyvében, hogy az emberek egyre inkább igyekeznek a szabadidő-eltöltés előnyeit nézni, nem pedig a kiadásait. Úgy gondoltam, érdemes lenne megfigyelni a szabadidő „stresszes” oldalát is, hiszen az kapcsolatban van a költségekkel, így a ráfordított pénzzel, energiával. Például, ha valaki részt vesz egy táncversenyen, az abba ’kerül’, hogy lemond a tanulásról, pihenésről vagy a családdal, barátokkal együtt töltött időről. Így tehát, egy újabb perspektívából is megtudtam közelíteni a standard táncokkal kapcsolatos kutatásomat. ◀

Az interjút készítette: **Katona Eszter**

rekreációs szervezés és egészségfejlesztés szakon végzett hallgató

